

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

11. března 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkací rozkaz – Článek 5 bod 3 – Předání podléhající podmínce, že dotyčná osoba bude vrácena do vykonávajícího členského státu, aby v něm vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě – Okamžik vrácení – Rámcové rozhodnutí 2008/909/SVV – Článek 3 odst. 3 – Oblast působnosti – Článek 8 – Přeměna trestu uloženého ve vydávajícím členském státě – Článek 25 – Výkon trestu v rámci čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV“

Ve věci C-314/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) ze dne 1. května 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 8. května 2018, v řízení týkajícím se výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného vůči

SF,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora, vykonávající funkci soudce čtvrtého senátu, D. Šváby, K. Jürimäe a N. Piçarra (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Pikamäe,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 7. března 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za SF T. E. Korffem a T. O. M. Diebenem, advocaten,
- za Openbaar Ministerie K. van der Schaftem, jakož i L. Lunshof a N. Bakkenes, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu par M. Bulterman, C. S. Schillemans a A. M. de Reem, jako zmocněnci,
- za Irsko G. Hodge a A. Joycem, jako zmocněnci, ve spolupráci s L. Dempsey, BL,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s S. Faracim, avvocato dello Stato,
- za rakouskou vládu J. Schmoll, jako zmocněnkyní,

* Jednací jazyk: nizozemština.

- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za vládu Spojeného království S. Brandonem, jako zmocněncem, ve spolupráci s D. Blundellem, barrister,
- za Evropskou komisi R. Troostersem a S. Grünheid, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 16. května 2019,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 1 odst. 3 a čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1), jakož i čl. 1 písm. a) a b), čl. 3 odst. 3 a 4, čl. 8 odst. 2 a článku 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii (Úř. věst. 2008, L 327, s. 27), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“ a „rámcové rozhodnutí 2008/909“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci řízení týkajícího se výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který vydal Judge of the Canterbury Crown Court (soudce u Crown Court v Canterbury, Spojené království), v Nizozemsku za účelem trestního stíhání proti SF, nizozemskému státnímu příslušníkovi.

Právní rámec

Unijní právo

Rámcové rozhodnutí 2002/584

- 3 Body 5 a 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádějí:
 - « (5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
 - (6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen‘ justiční spolupráce. »

4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné [základní] právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

5 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí uvádějí důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu.

6 Článek 5 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát“, stanoví:

„Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

[...]

3. je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.“

Rámcové rozhodnutí 2008/909

7 Článek 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 stanoví:

„Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

a) ‚rozsudkem‘ pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího státu ukládající trest fyzické osobě;

b) ‚trestem‘ trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené na dobu určitou nebo neurčitou na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu;

c) ‚vydávajícím státem‘ členský stát, ve kterém je rozsudek vynesena;

d) ‚vykonávajícím státem‘ členský stát, kterému je rozsudek postoupen za účelem jeho uznání a výkonu [trestu].“

8 Článek 3 tohoto rámcového rozhodnutí zní následovně:

„1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů.

2. Toto rámcové rozhodnutí se použije, nachází-li se odsouzená osoba ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě.

3. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje pouze na uznávání rozsudků a výkon trestů ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. Skutečnost, že vedle trestu byla uložena peněžité sankce nebo příkaz ke konfiskaci, které ještě nebyly uhrazeny, vymoženy nebo vykonány, nebrání postoupení rozsudku. Uznání a výkon peněžitých trestů a pokut a příkazů ke konfiskaci v jiném členském státě se řídí předpisy použitelnými mezi členskými státy, zejména rámcovým rozhodnutím Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut [(Úř. věst. 2005, L 76, s. 16)] a rámcovým rozhodnutím Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci [(Úř. věst. 2006, L 328, s. 59)].

4. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a zachovávat základní právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

9 Článek 8 rámcového rozhodnutí 2008/909, nadepsaný „Uznání rozsudku a výkon trestu“, stanoví:

„1. Příslušný orgán vykonávajícího státu uzná rozsudek postoupený v souladu s článkem 4 a postupem podle článku 5 a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu, nerozhodne-li se uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí uznání nebo výkonu stanovených v článku 9.

2. Je-li délka trestu neslučitelná s právem vykonávajícího státu, může příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodnout o přeměně trestu, pouze pokud uvedený trest překračuje horní hranici trestu stanovenou za obdobné trestné činy jeho vnitrostátním právem. Přeměněný trest nesmí být nižší než horní hranice trestu stanoveného za obdobné trestné činy právem vykonávajícího státu.

[...]

4. Přeměněný trest nezhorší trest uložený ve vydávajícím státě co do druhu nebo délky.“

10 Článek 25 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Výkon trestů v návaznosti na evropský zatýkací rozkaz“, stanoví:

„Aniž je dotčeno rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV, použijí se ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí, jsou-li slučitelná s uvedeným rámcovým rozhodnutím, obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 [bodů] 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, nebo v případech, kdy podle čl. 5 [bodů] 3 uvedeného rámcového rozhodnutí podmínil předání tím, že daná osoba bude vrácena k výkonu trestu do dotčeného členského státu, aby se vyloučila její beztrestnost.“

Nizozemské právo

11 Článek 6 odst. 1 Overleveringswet (zákon o předávání) (Stb. 2004, č. 195, dále jen „OLW“), který do nizozemského práva provedl rámcové rozhodnutí 2002/584, stanoví:

„Předání nizozemského státního příslušníka lze povolit, je-li vyžádán za účelem trestního stíhání vedeného proti němu a je-li dle názoru vykonávajícího justičního orgánu zaručeno, že bude-li pro skutky, pro něž může být předání povoleno ve vykonávajícím členském státě, pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, bude moci tento trest vykonat v Nizozemsku.“

12 Článek 28 odst. 2 tohoto zákona stanoví:

„Pokud rechtbank [soud prvního stupně] konstatuje [...], že předání nelze povolit [...], přísluší mu, aby takové předání zamítl ve svém rozhodnutí.“

13 Článek 2:2 odst. 1 Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zákon o vzájemném uznávání a výkonu rozsudků, kterými se ukládá podmíněný či nepodmíněný trest odnětí svobody) (Stb. 2012, č. 333, dále jen „WETS“), který do nizozemského práva provedl rámcové rozhodnutí 2008/909, zní následovně:

„Ministr je oprávněn uznat soudní rozhodnutí vydané jedním z vydávajících členských států za účelem výkonu rozhodnutí v Nizozemsku.“

14 Článek 2:11 tohoto zákona stanoví:

„1. Ministr předá soudní rozhodnutí a osvědčení generálnímu advokátovi při státním zastupitelství u odvolacího soudu, ledaže hned na počátku usoudí, že existují důvody pro odmítnutí uznání soudního rozhodnutí.

2. Generální advokát soudní rozhodnutí bezodkladně předloží zvláštnímu senátu Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden [odvolací soud v Arnhem-Leeuwarden, Nizozemsko] [...]

3. Zvláštní senát Gerechtshof [odvolací soud] rozhodne:

[...]

c. jak se přemění uložený trest odnětí svobody, ke kterému vede čtvrtý, pátý nebo šestý odstavec.

4. Je-li délka uloženého trestu odnětí svobody vyšší než horní hranice trestu za daný trestný čin podle nizozemských právních předpisů, délka trestu odnětí svobody se sníží na tuto horní hranici.

5. Je-li odsouzená osoba předána oproti záruce navrácení ve smyslu čl. 6 odst. 1 [OLW], odstavec 4 se nepoužije, ale je nutné určit, zda uložený trest odnětí svobody odpovídá trestu, který by byl uložen v Nizozemsku pro daný trestný čin. Trest se případně odpovídajícím způsobem přemění s přihlédnutím ke stanoviskům vydaným v členském státě, v němž byl vydán zatýkací rozkaz, ohledně závažnosti spáchaného trestného činu.

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

15 Dne 3. března 2017 vydal Judge of the Canterbury Crown Court (soudce u Crown Court v Canterbury) evropský zatýkací rozkaz vůči SF, nizozemskému státnímu příslušníkovi, k jeho předání za účelem trestního stíhání v souvislosti se dvěma trestnými činy, a to spolčení s cílem dovézt do Spojeného království jednak čtyři kilogramy heroinu a jednak čtrnáct kilogramů kokainu.

16 Dne 30. března 2017 požádal officier van justitie (státní zastupitelství, Nizozemsko) vystavující justiční orgán, aby poskytl záruku uvedenou v čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 a v čl. 6 odst. 1 OLW.

- 17 V dopise ze dne 20. dubna 2017 Home Office (ministerstvo vnitra, Spojené království) (dále jen „ministerstvo vnitra Spojeného království“) odpovědělo následující:

„[...]

Spojené království se zavazuje, že pokud bude ve Spojeném království SF uložen trest odnětí svobody, bude SF v souladu s článkem 153C Extradition Act 2003 (zákon o vydávání z roku 2003) předán zpět do Nizozemska, jakmile to bude rozumně možné po ukončení trestního řízení ve Spojeném království a veškerých dalších řízení týkajících se trestného činu, pro který se požaduje předání.

Přesné informace týkající se trestu, který bude případně uložen SF, budou sděleny, jakmile bude předán do Nizozemska. Máme za to, že předání podle rámcového rozhodnutí [2002/584] neumožňuje Nizozemsku, aby změnilo délku trestu, který bude případně uložen soudem Spojeného království.“

- 18 Poté, co bylo ministerstvo vnitra Spojeného království požádáno, aby upřesnilo výraz „veškerá další řízení“ ve smyslu článku 153C zákona o vydávání z roku 2003, odpovědělo v e-mailu ze dne 19. února 2018 následovně:

„Mohu vám sdělit, že výraz ‚další řízení‘ může zahrnovat:

- a) přezkoumání příkazu ke konfiskaci;
 - b) řízení, jehož cílem je určit délku trestu odnětí svobody, který musí být vykonán, ledaže je zaplacená případná peněžitá sankce;
 - c) vyčerpání všech případných opravných prostředků a
 - d) uplynutí veškerých lhůt k zaplacení podle příkazu ke konfiskaci nebo rozhodnutí o peněžité sankci.“
- 19 Předkládající soud předesílá, že podle SF tato záruka vrácení nesplňuje podmínky uložené jak rámcovým rozhodnutím 2002/584, tak rámcovým rozhodnutím 2008/909, a že v důsledku toho musí rechtebank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) jeho předání příslušnému orgánu Spojeného království odmítnout. Tento soud si v této souvislosti klade otázku ohledně slučitelnosti některých pasáží uvedené záruky s rámcovými rozhodnutími 2002/584 a 2008/909.
- 20 Pokud jde jednak o pasáž dopisu ministerstva vnitra Spojeného království ze dne 20. dubna 2017, podle které se „Spojené království [...] zavazuje, že pokud bude ve Spojeném království SF uložen trest odnětí svobody, bude [...] předán zpět do Nizozemska, jakmile to bude rozumně možné po ukončení trestního řízení ve Spojeném království a veškerých dalších řízení týkajících se trestného činu, pro který se požaduje předání“, má předkládající soud za to, že v jejím rámci vyvstává otázka, v jakém okamžiku má vystavující členský stát vrátit do vykonávajícího členského státu osobu, jejíž předání je požadováno, aby v něm vykonala uložený trest nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody.
- 21 V tomto ohledu se předkládající soud odvolává na rozsudek ze dne 25. ledna 2017, van Vemde (C-582/15, EU:C:2017:37), přičemž má za to, že taková povinnost vrácení do vykonávajícího členského státu nemůže existovat před tím, než nabude právní moci rozhodnutí o odsouzení k trestu odnětí svobody nebo opatření spojenému se zbavením osobní svobody.
- 22 Tento soud si však klade otázku, zda členský stát vystavující evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání jako členský stát, v němž bude rozsudek následně vydán, může v rámci záruky stanovené v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 podmínit navrácení dotyčné osoby do vykonávajícího členského státu nejen tím, že rozhodnutí o odsouzení k trestu odnětí svobody nebo

ochrannému opatření spojenému s odnětím osobní svobody nabude právní moci, ale i tím, že budou s konečnou platností ukončena veškerá další řízení týkající se trestného činu, v souvislosti s nímž bylo předání požadováno, jako je řízení o konfiskaci.

- 23 Podle předkládajícího soudu je možné tvrdit, že cíl spočívající v usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, sledovaný jak čl. 5 bodem 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, tak rámcovým rozhodnutím 2008/909, vyžaduje, aby byla dotyčná osoba navrácena do vykonávajícího členského státu, jakmile rozhodnutí o uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody nabude právní moci, aniž by se čekalo na výsledek dalších řízení o trestném činu, pro který byl evropský zatýkací rozkaz vydán.
- 24 Podle tohoto soudu lze rovněž tvrdit, že vrácení dotyčné osoby do vykonávajícího členského státu, jakmile nabude právní moci rozhodnutí o uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, může zpochybnit cíl, kterým je v souladu s čl. 67 odst. 1 a 3 SFEU zajistit vysokou úroveň ochrany v rámci prostoru svobody, bezpečnosti a práva prostřednictvím opatření pro boj proti trestné činnosti. Předkládající soud v tomto ohledu uvádí, že pokud by členský stát vystavující evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání jakožto členský stát, ve kterém bude rozsudek později vydán, musel vést řízení o konfiskaci bez účasti dotyčné osoby, mohl by tento členský stát čelit praktickým problémům a problémům s důkazy souvisejícím s touto nepřítomností, které by jej mohly donutit k tomu, aby upustil od vedení takového řízení.
- 25 Pokud jde dále o pasáž dopisu ministerstva vnitra Spojeného království ze dne 20. dubna 2017, podle které „předání podle rámcového rozhodnutí [2002/584] neumožňuje Nizozemsku, aby změnilo délku trestu, který bude případně uložen soudem Spojeného království“, má předkládající soud za to, že v rámci ní vyvstává otázka, zda vykonávající členský stát může po předání dotyčné osoby na základě záruky stanovené v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 přeměnit na základě článku 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené této osobě ve vydávajícím členském státě nad rámec toho, co je povoleno na základě čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909.
- 26 Předkládající soud v tomto ohledu dodává, že z parlamentních prací, které předcházely přijetí WETS, vyplývá, že podle nizozemského zákonodárce článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 poskytuje možnost zachovat politiku přijatou vůči nizozemským státním příslušníkům před provedením tohoto rámcového rozhodnutí, na základě které byla zahraniční odsouzení v trestních řízeních přeměněna na odsouzení obvykle použitelné v Nizozemsku za podobný trestný čin, přičemž tato politika je v současnosti zakotvena v čl. 2:11 odst. 5 uvedeného zákona. Podle něj je cílem dosáhnout rovného zacházení mezi nizozemským státním příslušníkem, který musí být předán a který by mohl být rovněž souzen v Nizozemsku, a nizozemským státním příslušníkem souzeným v Nizozemsku. Tento soud si není jistý, zda lze článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 vykládat v tomto smyslu.
- 27 Za těchto podmínek se rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Musí být čl. 1 odst. 3 a čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí [2002/584], jakož i čl. 1 písm. a) a b), čl. 3 odst. 3 a 4 a článek 25 rámcového rozhodnutí [2008/909] vykládány v tom smyslu, že v případě, že vykonávající členský stát podřídil požadované předání vlastního státního příslušníka za účelem trestního stíhání podmínce uvedené v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí [2002/584], aby byla dotyčná osoba po vyslechnutí navrácena do vykonávajícího členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které jí budou uloženy v členském státě vystavujícím evropský zatýkací rozkaz, členský stát vystavující evropský zatýkací rozkaz jakožto členský stát, v němž bude vynesena rozsudek, musí dotčenou osobu skutečně navrátit, poté, co odsouzení k trestu odnětí svobody nebo ochrannému

opatření spojenému se zbavením osobní svobody nabude právní moci, až teprve v okamžiku, kdy budou s konečnou platností ukončena „veškerá další řízení týkající se trestného činu, pro který bylo požadováno předání“, jako je řízení o konfiskaci?

- 2) Musí být článek 25 rámcového rozhodnutí [2008/909] vykládán v tom smyslu, že pokud členský stát předá vlastního státního příslušníka na základě záruky podle čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí [2002/584], může jakožto vykonávající stát v rámci uznávání a výkonu rozsudku vydaného vůči této osobě, a to odchýlně od čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí [2008/909], přezkoumat, zda trest odnětí svobody uložený této osobě odpovídá trestu, který by byl uložen ve vykonávajícím státě za uvedený trestný čin, a případně následně přeměnit uložený trest odnětí svobody?“

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 28 Nizozemská vláda uvádí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřipustná.
- 29 Tato vláda se jednak domnívá, že položené otázky nemají vztah k předmětu sporu. Ve věci v původním řízení je předkládající soud podle ní povinen posoudit, zda je záruka poskytnutá vystavujícím justičním orgánem v souladu s čl. 5 bodem 3 rámcového rozhodnutí 2002/584. Toto ustanovení přitom nestanoví žádný požadavek, pokud jde jak o okamžik navrácení dotyčné osoby do vykonávajícího členského státu, tak o výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého této osobě ve vystavujícím členském státě po uvedeném navrácení. Předmět uvedených otázek tak podle ní nepodléhá přezkumu, který je třeba provést v rámci řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, a pokud jde o druhou otázku, spadá do oblasti působnosti rámcového rozhodnutí 2008/909.
- 30 Nizozemská vláda má dále za to, že položené otázky jsou hypotetické. Podle této vlády v okamžiku, kdy předkládající soud přijme rozhodnutí o předání osoby, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, vystavujícímu členskému státu, není jisté, zda bude tato osoba odsouzena, a bude tedy třeba jej vrátit do vykonávajícího členského státu. Relevance dalších řízení souvisejících s trestným činem, na jehož základě byl vydán uvedený evropský zatýkací rozkaz, jakož i přeměna případně uloženého trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, tak není jistá.
- 31 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora je v rámci spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy zavedené v článku 267 SFEU pouze na vnitrostátním soudu, který rozhoduje spor a musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Jestliže se tedy položené otázky týkají výkladu unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout [rozsudky ze dne 25. července 2018, AY (Zatýkací rozkaz – Svědek), C-268/17, EU:C:2018:602, bod 24, jakož i ze dne 10. prosince 2018, Wightman a další, C-621/18, EU:C:2018:999, bod 26 a citovaná judikatura].
- 32 Z toho vyplývá, že na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, se vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může odmítnout rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny [rozsudky ze dne 25. července 2018, AY (Zatýkací rozkaz – Svědek), C-268/17, EU:C:2018:602, bod 25, jakož i ze dne 24. října 2018, XC a další, C-234/17, EU:C:2018:853, bod 16 a citovaná judikatura].

- 33 V projednávané věci poskytl předkládající soud Soudnímu dvoru skutkové a právní poznatky nezbytné k tomu, aby Soudní dvůr užitečně odpověděl na položené otázky, a uvedl důvody, pro které má za to, že výklad ustanovení uvedených v položených otázkách je nezbytný pro rozhodnutí sporu, který mu byl předložen. Kromě toho, jak uvedl generální advokát v bodě 30 svého stanoviska, odpovědi Soudního dvora na otázky týkající se rozsahu jednak čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 a jednak článku 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 mohou mít přímý dopad na to, jak předkládající soud naloží s evropským zatýkacím rozkazem dotčeným ve věci v původním řízení, takže nelze mít za to, že tyto otázky nemají žádný vztah k předmětu sporu v původním řízení. Kromě toho, jak generální advokát uvedl v bodě 31 svého stanoviska, třebaže v této fázi řízení není možné s ohledem zejména na presumpci nevinu vědět, zda bude SF shledán vinným z trestných činů, které jsou mu vytýkány, a *a fortiori* určit, zda mu bude uložen trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody, nic to nemění na tom, že tato hypotetická povaha je vlastní běžnému průběhu trestního řízení, a zejména každé záruce poskytnuté na základě čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584. Argument nizozemské vlády vycházející z hypotetické povahy položených otázek z důvodu, že výsledek trestního řízení je nejistý, tedy postrádá relevanci.
- 34 Z předcházejícího vyplývá, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je přípustná.

K předběžným otázkám

Úvodní poznámky

- 35 Za účelem odpovědi na položené otázky je třeba úvodem připomenout, že unijní právo spočívá na základním předpokladu, že každý členský stát sdílí se všemi ostatními členskými státy řadu společných hodnot, na nichž je Unie založena, jak je uvedeno v článku 2 SEU, a uznává, že s ním ostatní členské státy tyto hodnoty sdílejí. Tento předpoklad znamená – a zároveň odůvodňuje – existenci vzájemné důvěry členských států v uznávání těchto hodnot, a tím i v dodržování unijního práva, které tyto hodnoty zakotvuje [rozsudky ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 35, a ze dne 15. října 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 45].
- 36 Jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání, která je založena na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36, a ze dne 15. října 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 46].
- 37 V tomto ohledu je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584, jak vyplývá zejména z jeho čl. 1 odst. 1 a 2 vykládaného ve spojení s bodem 5 jeho odůvodnění, má za cíl nahradit mnohostranný systém vydávání založený na Evropské úmluvě o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957 systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi justičními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí, přičemž posledně uvedený systém je založen na zásadě vzájemného uznávání [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 39, a ze dne 13. prosince 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 26 a citovaná judikatura].
- 38 V tomto kontextu rámcové rozhodnutí 2002/584 zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení soudní spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytčen, a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni

důvěry, která musí existovat mezi členskými státy [rozsudky ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 40, a ze dne 13. prosince 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 27 a citovaná judikatura].

- 39 V oblasti působnosti rámcového rozhodnutí 2002/584 se zásada vzájemného uznávání, která představuje „úhelný kámen“ justiční spolupráce v trestních věcech, jak vyplývá zejména z bodu 6 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí, uplatňuje v čl. 1 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí. Vykonávající justiční orgány tedy mohou odmítnout výkon takového rozkazu v podstatě pouze v taxativně vyjmenovaných případech stanovených v rámcovém rozhodnutí 2002/584. Kromě toho výkon evropského zatýkacího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 tohoto rámcového rozhodnutí. V důsledku toho výkon evropského zatýkacího rozkazu sice představuje pravidlo, avšak odmítnutí jeho výkonu je pojata jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41, ze dne 13. prosince 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 28, a ze dne 15. října 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, bod 48].
- 40 Rámcové rozhodnutí 2002/584 výslovně uvádí důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu (článek 3) a důvody, pro které je výkon evropského zatýkacího rozkazu možné odmítnout (články 4 a 4a), a záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát (článek 5) Ačkoliv struktura rámcového rozhodnutí 2002/584 stojí na zásadě vzájemného uznávání, neznamená toto uznávání absolutní povinnost vykonat vydaný zatýkací rozkaz (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. října 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, bod 50, a ze dne 13. prosince 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, body 29 a 30, jakož i citovaná judikatura).
- 41 Rámcové rozhodnutí 2002/584 totiž v konkrétních situacích umožňuje příslušným orgánům členských států rozhodnout, že trest uložený ve vystavujícím členském státě má být vykonán na území vykonávajícího členského státu. Je tomu tak zvláště na základě jejího čl. 4 bodu 6 a čl. 5 bodu 3 (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. října 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, body 51 a 52, jakož i ze dne 13. prosince 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, bod 30 a citovaná judikatura). Toto posledně uvedené ustanovení uvádí jako záruku, kterou musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát, jako je zejména záruka dotčená ve věci v původním řízení, jež spočívá v tom, že se do vykonávajícího členského státu navrátí osoba, která je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.
- 42 Na položené otázky je třeba odpovědět s ohledem na tyto úvahy.

K první otázce

- 43 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládaný ve spojení s čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí, jakož i s čl. 1 písm. a), čl. 3 odst. 3 a 4 a článkem 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 vykládaný v tom smyslu, že jestliže vykonávající členský stát podmíní předání osoby, která je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo v něm má trvalé bydliště, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, tím, že tato osoba bude po vyslechnutí navracena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě, musí tento stát dotčenou osobu navrátit až

v okamžiku, kdy nejen odsouzení dotyčné osoby nabude právní moci, ale kdy budou rovněž s konečnou platností ukončeny veškeré další procesní fáze spadající do rámce trestního řízení týkajícího se trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkácí rozkaz.

- 44 Je třeba uvést, že čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 blíže nestanoví okamžik, kdy osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz, jehož výkon je podmíněn poskytnutím záruky ve smyslu tohoto ustanovení, musí být navrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.
- 45 Znění tohoto ustanovení totiž v tomto ohledu pouze stanoví, že k navrácení dotyčné osoby do vykonávajícího členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého ve vystavujícím členském státě dojde poté, co byla dotyčná osoba, která je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, vyloučena ve vystavujícím členském státě.
- 46 V souladu s ustálenou judikaturou je tedy třeba čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládat s ohledem na jeho kontext a cíle sledované tímto rámcovým rozhodnutím.
- 47 Zaprvé je třeba v tomto ohledu připomenout, že jak bylo uvedeno v bodě 38 tohoto rozsudku, je cílem rámcového rozhodnutí 2002/584 zavedení zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení. V souladu s čl. 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí je totiž účelem mechanismu evropského zatýkácího rozkazu umožnit zadržení a předání vyžádané osoby tak, aby s ohledem na cíl sledovaný uvedeným rámcovým rozhodnutím spáchaný trestný čin nezůstal nepotrestán a tato osoba byla stíhána nebo vykonala trest odnětí svobody, který jí byl uložen [rozsudek ze dne 6. prosince 2018, IK (Výkon doplňujícího trestu), C-551/18 PPU, EU:C:2018:991, bod 39].
- 48 Unijní normotvůrce však v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 rovněž uznal zvláštní význam možnosti zvýšit vyhlídky na společenskou rehabilitaci státního příslušníka vykonávajícího členského státu nebo státního příslušníka, který zde má trvalé bydliště, tím, že mu umožní na jeho území vykonat trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody, které mu budou v návaznosti na jeho předání v rámci výkonu evropského zatýkácího rozkazu uloženy ve vystavujícím členském státě (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. října 2009, Wolzenburg, C-123/08, EU:C:2009:616, bod 62, a ze dne 21. října 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, bod 52)
- 49 Zadruhé je třeba zohlednit ustanovení rámcového rozhodnutí 2008/909, přičemž článek 25 tohoto rámcového rozhodnutí stanoví, že se jeho ustanovení použijí, jsou-li slučitelná s ustanoveními rámcového rozhodnutí 2002/584, obdobně na výkon trestů zejména v případě, kdy členský stát jednající v rámci čl. 5 bodu 3 posledně uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví jako podmínku pro výkon evropského zatýkácího rozkazu navrácení dotyčné osoby do tohoto státu, aby v něm vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.
- 50 V tomto ohledu z čl. 3 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2008/909 vyplývá, že účelem tohoto rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů uložených soudem jiného členského státu.
- 51 Spojitost stanovená unijním normotvůrcem mezi rámcovým rozhodnutím 2002/584 a rámcovým rozhodnutím 2008/909 tedy musí přispívat k dosažení cíle spočívajícího v usnadnění společenské rehabilitace dotyčné osoby. Taková rehabilitace je ostatně v zájmu nejen odsouzené osoby, ale rovněž Evropské unie obecně (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 23. listopadu 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, bod 50, jakož i ze dne 17. dubna 2018, B a Vomero, C-316/16 a C-424/16, EU:C:2018:256, bod 75).

- 52 Kromě toho je třeba uvést, že podle čl. 3 odst. 3 první věty rámcového rozhodnutí 2008/909 se toto rozhodnutí vztahuje pouze na uznávání rozsudků a výkon trestů ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí (rozsudek ze dne 25. ledna 2017, van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, bod 23). Článek 1 písm. a) rámcového rozhodnutí 2008/909 přitom „rozsudek“ definuje jako pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího členského státu ukládající trest fyzické osobě. Okolnost, že toto ustanovení odkazuje na „pravomocnou“ povahu dotyčného rozsudku, zdůrazňuje zvláštní význam přiznaný nenapadnutelnosti uvedeného rozsudku, s výjimkou rozhodnutí, která jsou předmětem opravného prostředku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. ledna 2017, van Vemde, C-582/15, EU:C:2017:37, body 23, 24 a 27).
- 53 Z toho vyplývá, že pokud vykonávající justiční orgán, jednající v rámci čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, uložil jako podmínku pro výkon evropského zatýkacího rozkazu, aby osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz a která je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, byla navrácena do tohoto členského státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého ve vystavujícím členském státě, může posledně uvedený stát uvedenou osobu navrátit až poté, co se rozhodnutí ukládající uvedený trest stane pravomocným ve smyslu judikatury citované v předcházejícím bodě tohoto rozsudku.
- 54 Kromě toho cíl spočívající v usnadnění společenské rehabilitace dotyčné osoby, sledovaný jak v čl. 5 bodě 3 tohoto rámcového rozhodnutí, tak v ustanoveních rámcového rozhodnutí 2008/909 použitelných na základě jeho článku 25, ukládá, je-li uplatněna záruka stanovená v čl. 5 bodě 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, aby k navrácení dotyčné osoby do vykonávajícího členského státu došlo co nejdříve poté, co se rozhodnutí ukládající uvedený trest stalo pravomocným.
- 55 Toto posouzení podporuje čl. 3 odst. 3 druhá věta rámcového rozhodnutí 2008/909, podle kterého skutečnost, že vedle trestu byla uložena peněžitá sankce nebo příkaz ke konfiskaci, které ještě nebyly uhrazeny, vymoženy nebo vykonány, nebrání postoupení rozsudku vydávajícího členského státu do vykonávajícího členského státu ve smyslu čl. 1 písm. c) a d) tohoto rámcového rozhodnutí.
- 56 V případě, že by se ukázalo, že přítomnost osoby, vůči níž byl ve vystavujícím členském státě uložen trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody, třebaže rozsudek, kterým byl tento trest nebo toto opatření uloženo, již nemůže být předmětem opravného prostředku k soudu, je v tomto členském státě vyžadována z důvodu takových dalších procesních fází spadajících do rámce trestního řízení týkajícího se trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, jako je stanovení trestu nebo dodatečného opatření, musí být cíl spočívající v usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, sledovaný čl. 5 bodem 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, vyvážen jak s účinností trestního stíhání za účelem zajištění úplné a účinné represe trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, tak s dodržováním práva dotyčné osoby na obhajobu.
- 57 Kromě toho je třeba připomenout, jak vyplývá z čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 a z čl. 3 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2008/909, že těmito rámcovými rozhodnutími není dotčena povinnost ctít základní práva a zachovávat základní právní zásady zaručené v unijním právním řádu.
- 58 Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být totiž normy unijního sekundárního práva vykládány a uplatňovány při dodržování základních práv, jejichž nedílnou součástí je dodržování práva na obhajobu, které vyplývá z práva na spravedlivý proces zakotveného v člancích 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie, jakož i v článku 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (rozsudek ze dne 10. srpna 2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, bod 60).
- 59 V rámci vážení zájmů uvedeného v bodě 56 tohoto rozsudku tak přísluší vystavujícímu justičnímu orgánu, aby posoudil, zda konkrétní důvody související s dodržováním práva dotyčné osoby na obhajobu nebo s řádným výkonem spravedlnosti činí přítomnost této osoby ve vystavujícím členském

státě nezbytnou poté, co se odsuzující rozhodnutí stane pravomocným, do doby, než bude s konečnou platností rozhodnuto v dalších procesních fázích spadajících do rámce trestního řízení týkajícího se trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz.

- 60 Naproti tomu není možné, aby justiční orgán vystavujícího členského státu v rámci záruky stanovené v čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, vykládaném ve světle cíle spočívajícího v usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, systematicky a automaticky odkládal navrácení dotyčné osoby do vykonávajícího členského státu do okamžiku, kdy budou s konečnou platností ukončeny další procesní fáze spadající do rámce trestního řízení týkajícího se trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz.
- 61 V tomto kontextu musí vystavující justiční orgán za účelem vážení zájmů, které je povinen provést, zohlednit možnost použít mechanismy spolupráce a vzájemné pomoci z trestní oblasti podle unijního práva (obdobně viz rozsudek ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:2016:630, bod 47). V tomto ohledu je třeba zejména uvést, že jak vyplývá z čl. 3 odst. 3 třetí věty rámcového rozhodnutí 2008/909, uznání a výkon peněžitých trestů a pokut a příkazů ke konfiskaci v jiném členském státě se řídí zejména rámcovým rozhodnutím 2005/214 a rámcovým rozhodnutím 2006/783. Kromě toho směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. 2014, L 130, s. 1), jejímž cílem je usnadnit a urychlit soudní spolupráci mezi členskými státy na základě zásad vzájemné důvěry a vzájemného uznávání (rozsudek ze dne 24. října 2019, Gavanozov, C-324/17, EU:C:2019:892, bod 35), stanoví v článku 24 vydání evropského vyšetřovacího příkazu za účelem provedení výslechu podezřelé nebo obviněné osoby prostřednictvím videokonference nebo jiného audiovizuálního přenosu, přičemž vydávající a vykonávající orgán se dohodnou na praktických opatřeních tohoto výslechu.
- 62 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 5 bod 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládaný ve spojení s jeho čl. 1 odst. 3, jakož i s čl. 1 písm. a), čl. 3 odst. 3 a 4 a článkem 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže vykonávající členský stát podmíní předání osoby, která je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo v něm má trvalé bydliště, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, tím, že tato osoba bude po vyslechnutí navrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě, musí tento členský stát dotčenou osobu navrátit poté, co se toto odsuzující rozhodnutí stane pravomocným, ledaže konkrétní důvody související s dodržováním práva dotyčné osoby na obhajobu nebo s řádným výkonem spravedlnosti činí přítomnost této osoby v uvedeném státě nezbytnou do doby, než bude s konečnou platností rozhodnuto v dalších procesních fázích spadajících do rámce trestního řízení týkajícího se trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz.

Ke druhé otázce

- 63 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání podléhá podmínce stanovené v čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, vykonávající členský stát za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého ve vystavujícím členském státě dotyčné osobě může odchylně od čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 přeměnit délku tohoto trestu, aby tento trest odpovídal trestu, který by byl uložen za dotyčný trestný čin ve vykonávajícím členském státě.
- 64 V tomto ohledu je třeba připomenout, že čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909 umožňuje příslušnému orgánu vykonávajícího členského státu přeměnit trest uložený ve vydávajícím členském státě, je-li jeho délka neslučitelná s právem vykonávajícího členského státu. Tento orgán však může rozhodnout o přeměně takového trestu pouze tehdy, pokud uvedený trest překračuje horní hranici

trestu stanovenou za obdobné trestné činy jeho vnitrostátním právem, přičemž přeměněný trest nesmí být nižší než horní hranice trestu stanoveného za obdobné trestné činy právem vykonávajícího členského státu. V tomto kontextu čl. 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí 2008/909 blíže stanoví, že přeměněný trest nesmí zhoršit trest uložený ve vydávajícím členském státě, zejména co se týče délky.

- 65 Článek 8 rámcového rozhodnutí 2008/909 tedy stanoví striktní podmínky pro přeměnu trestu vneseného ve vydávajícím členském státu příslušným orgánem vykonávajícího členského státu, které představují jediné výjimky ze základní povinnosti uvedeného orgánu, kterou má na základě čl. 8 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, uznání rozsudku, který mu byl předán, a zajištění výkonu trestu, jehož délka a povaha budou odpovídat délce a povaze trestu stanoveným v rozsudku vydaném ve vydávajícím členském státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2016, Ogňanov, C-554/14, EU:C:2016:835, bod 36).
- 66 Z toho vyplývá, že výklad zastávaný nizozemskou vládou, podle kterého článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 umožňuje, aby v případě osoby předané do vydávajícího členského státu na základě záruky navrácení vykonávající členský stát provedl přeměnu trestu mimo případy stanovené v článku 8 uvedeného rámcového rozhodnutí, nelze přijmout, neboť jinak by toto ustanovení, a zejména zásada uznávání rozsudků a výkonu trestu, která je zakotvena v jeho odst. 1, bylo zbaveno jakéhokoli užitečného účinku.
- 67 Vykonávající členský stát tedy nemůže v důsledku pouhé skutečnosti, že vystavující členský stát uvede v záruce, kterou poskytne na základě čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, výhradu, co se týče možnosti, aby první z těchto členských států přeměnil trest případně uložený v druhém členském státě nad rámec případů uvedených v článku 8 rámcového rozhodnutí 2008/909, odmítnout předání dotyčné osoby.
- 68 Za těchto podmínek je třeba na druhou otázku odpovědět tak, že článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909 musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání podléhá podmínce stanovené v čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, vykonávající členský stát za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého ve vystavujícím členském státě dotyčné osobě může délku tohoto trestu přeměnit pouze za striktních podmínek stanovených v čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909.

K nákladům řízení

- 69 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 5 bod 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy vykládáný ve spojení s jeho čl. 1 odst. 3, jakož i s čl. 1 písm. a), čl. 3 odst. 3 a 4 a článkem 25 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže vykonávající členský stát podmíní předání osoby, která je státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo v něm má trvalé bydliště, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, tím, že tato osoba bude po vyslechnutí

navrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě, musí tento členský stát dotčenou osobu navrátit poté, co se toto odsuzující rozhodnutí stane pravomocným, ledaže konkrétní důvody související s dodržováním práva dotyčné osoby na obhajobu nebo s řádným výkonem spravedlnosti činí přítomnost této osoby v uvedeném státě nezbytnou do doby, než bude s konečnou platností rozhodnuto v dalších procesních fázích spadajících do rámce trestního řízení týkajícího se trestného činu, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz.

- 2) Článek 25 rámcového rozhodnutí 2008/909, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, musí být vykládán v tom smyslu, že jestliže výkon evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem trestního stíhání podléhá podmínce stanovené v čl. 5 bodu 3 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, vykonávající členský stát za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody uloženého ve vystavujícím členském státě dotyčné osobě může délku tohoto trestu přeměnit pouze za striktních podmínek stanovených v čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2008/909, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299.

Podpisy.